Р Е Ш Е Н И Е
№ 45177

гр. София, 17.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 69 състав,** в публично заседание на 11.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **12189** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Й. Е., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., притежаващ паспорт № S., издаден на 05.02.2026 г., валиден до 05.02.2036 г., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 5, офис 9, чрез адвокат Х. Е. В. от САК, срещу Отказ от 09.09.2026 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от завеждащ Консулска служба в Посолството на Република Б. в [населено място], Република Т..

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди, че оспореният акт не съответства на действителната фактическа обстановка, доколкото лицето, което предоставя имот и адрес за пребиваване на чуждия гражданин в Република Б., е баща на съпругата на жалбоподателя - негов тъст, който предоставя семейния имот безвъзмездно, а не по силата на наемно правоотношение. Сочи, че е кандидатствал за виза вид „D“ като член на семейството на български гражданин - съпруг на българската гражданка З. Р. Е. и като основание за бъдещо продължително пребиваване по чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ. Навежда твърдения, че в конкретния случай семейната връзка е официално удостоверена, трайна и предхожда визовото производство с повече от двадесет и шест години, като от брака има родени двама синове - Ю. Е. и Б. Е., които са български граждани. Сочи се, че Й. Е. е роден в [населено място] с българските имена Ю. С. А., които факти се оценяват като съществени за преценката на достоверността на намерението на кандидата да организира своя семеен живот в Б.. Оспорват се твърденията в отказа, че към настоящия момент апликантът няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в Б., както и подвеждането

им под основанието по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Твърди се нарушение на чл.8 от ЕКПЧ и липса на индивидуална преценка с оглед постигане на справедлив баланс между обществения интерес и интересите на конкретното семейство, трима от членовете на които са български гражданин, а самият кандидат е роден в Б.. Претендира се отмяна на отказа и присъждане на разноски.
Ответникът завеждащ Консулска служба в Посолството на Република Б. в [населено място], Република Т., оспорва жалбата, чрез юрк. К..
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:
Не е спорно по делото, че на 30.07.2026 г. кандидатът е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") до Посолството на Република Б. в [населено място], Т.. С оспорения Отказ от 09.09.2026 г. е отказана претендираната виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") с позоваване на правното основание по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.
При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:
Оспореният отказ е връчен на 18.09.2026 г. Жалбата срещу него от 25.09.2026 г. е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.1 ЗЧРБ и от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима. Оспореният отказ, в който са наведени доводи за засягане на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, обосновава наличието на правен интерес по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10а, ал.4 ЗЧРБ.
Разгледана по същество жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.
По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република Б. в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.
Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. С т.16 на Заповед № 315 от 04.11.2024 г. на Генералния консул на Република Б. в [населено място], на М. Р. -завеждащ консулска служба в КК [населено място], е възложено да съставя, подписва и връчва формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Предвид издаването на оспорения отказ от М. Р. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.
По силата на чл.34, ал.3 от НУРИВОВР не се издава виза за дългосрочно пребиваване на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват

мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.
Процесният отказ е съставен на бланка – образец по приложение № 7 към НУРИВОВР. По аргумент от чл.10а, ал.2 и ал.3 от ЗЧРБ и чл.34, ал.3 от НУРИВОВР отказът за издаване на виза следва да съдържа мотиви, още повече, че в случая, актът не се позовава на съображения, свързани с националната сигурност. В случая, административният орган се е позовал на основанието за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. От фактическа страна в отказа е посочено, че по данни на наемодателя апликантът е устроен и живее в Република Т. и към настоящия момент няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в Б.. Съдът приема, че тези мотиви съответстват на изискването по чл.59, ал.2, т.4 от АПК за излагане на фактически и правни основания за издаване на акта. Противно на твърденията в жалбата, като основание за отказ не е възпроизведено единствено съдържанието на законовата разпоредба на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, а същата е запълнена и с фактически доводи. Тези мотиви не са затруднили правото на защита на лицето да разбере основанията за отказ и да организира защитата си срещу неблагоприятния за него акт, за което свидетелстват изложените в жалбата твърдения, както и доказателственото искане за допускане на свидетелски показания.

В случая, мотивите на отказа следва да се считат за допълнени съобразно Тълкувателно решение № 16/75 г. на ВС с тези на отрицателното становище рег. № 292р-23520 от 08.09.2026 г. на началник група „Миграция“ към ОДМВР Б. по проведена съгласувателна процедура съгласно Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи.
В документа на ОДМВР Б. е посочено, че на 18.08.2026 г. от служители на РУ К. към ОДМВР К. е извършена проверка на заявения от чуждия гражданин адрес на пребиваване в [населено място] № 75, общ. К., обл. К., при която е установен Р. С. Х. с ЕГН [ЕГН] - домакин по искането за виза на Е. О.. Домакинът е попълнил въпросник относно целта и условията на заявеното пребиваване, в който е заявил, че Е. О. е негов зет. Жилището се обитава от домакина и семейството му. Имали сключен безсрочен договор за наем, но домакинът не знае какъв е размерът на наема. Чуждият гражданин имал ключ за жилището, както и лични вещи в него. Домакинът посочил, че Е. О. работи като семеен лекар в [населено място], Република Т., а съпругата му и безработна. Имат две пълнолетни деца. Целта на заявената виза тип „Д“ е чуждият гражданин да посещава родното си място, като може да се установи след време в страната. Така установената информация е дала основание за извод, че по отношение на турския гражданин не е приложима хипотезата на чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ - „Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република Б., изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната”, на което основание същият е подал искане за виза тип „Д“. Прието е в допълнение, че извършените проверки са установили, че Е. О. и семейството му не живеят на територията на Република Б. и не смятат да се установят в страната. Изложеното не отговаряло на изискванията на чл.9, ал.1 от НУРИВОВР, съгласно който „виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни се издава на чужденец, който желае да се установи продължително или постоянно в Република Б. на едно от основанията, посочени в ЗЧРБ“.
На първо място, процесното заявление рег. № 26015098 от 30.07.2026 г. съдържа ръкописно отбелязване „чл.25, т.9“, но от съдържанието му не следва извод, че апликантът кандидатства на

това основание. Действително, в заявлението е посочено, че е роден в Република Б. и са приложени документи по чл.40 от ППЗЧРБ. Както е посочено в жалбата до съда обаче, декларираната цел на пътуването навежда на основание за кандидатстване по чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ – чуждият гражданин е член на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. В подкрепа на изложеното е отбелязаното от Й. Е. в процесното заявление рег. № 26015098 от 30.07.2026 г., че целта му е „събиране на семейството“. Чрез Приложение № 2 към чл. 12, ал.5 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР), съдът установява, че в Раздел IV, т.21-23, на заявлението от 30.07.2026 г., като цел на пътуването, кандидатът е декларирал „събиране на семейство“, както и, че е пребивавал в Б. и преди това на адрес в [населено място], [община], област К., за по една седмица пред м. май, м. юни и м. юли 2026 г. (л.56).

При така декларираните в заявление рег. № 26015098 от 30.07.2026 г. обстоятелства административният орган, в нарушение на чл.35 от АПК, не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая на турския гражданин, доколкото се касае за коренно различни основания за кандидатстване за виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“. Вярно е, че съгласно чл.9ж, ал.1 от ЗЧРБ за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването. В случая обаче, кандидатът е декларирал като цел на пътуването „събиране на семейството“, а не „друго“, релевантно към приетото от органа основание по чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ за получаване на постоянно пребиваване в Република Б.. За разлика от приетото от административния орган основание по чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, декларираната от кандидата цел на пътуването навежда на твърдяното от него основание по чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ за получаване на продължително пребиваване в Република Б.. В подкрепа на тази теза са и събраните при проверката на ОДМВР Б. данни по линия на съгласувателната процедура, че апликантът е зет на домакина Р. С. Х.. При разпита му като свидетел пред съда домакинът потвърди, че е собственик на къщата на декларирания адрес за пребиваване в [населено място], като дъщеря му, зетят и внуците винаги са ползвали тази къща, когато са пребивавали в Б.. При посещението на свидетеля в отдел „Миграция“ към ОДМВР Б. го попитали дали апликантът има намерение да се установи да живее в Б., но изследването на тези обстоятелства, макар и относими към чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, не са относими към основанието по чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ. Съответни на декларираното от апликанта в заявление рег. № 26015098 от 30.07.2026 г. са показанията на свидетеля, че към настоящия момент същият работи като лекар в [населено място], Република Т.. Безспорно, това обстоятелство не удолетворява изискването на чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ (чуждият гражданин желае да се установи трайна на територията на Република Б.), но е изцяло ирелевантно към основанието по чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ.

В случая, установеното нарушение на чл.35 от АПК е съществено, тъй като е препятствало установяването на релевантните обстоятелства към основанието, на което апликантът кандидатства за виза тип „Д“ – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.3 от АПК. Допуснатото нарушение възпрепятства и съдебния контрол за законосъобразност за правилното приложение на материалния закон - отменително основание по чл.146, т.4 от АПК. Административният орган се позовава на основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Но без да е установил именно целта на заявеното пребиваване, декларирана като „събиране на семейството“, административният орган е бил възпрепятстван да събира относими към тази цел и основание за

пребиваване доказателства. При поддържано от кандидата основание по чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ, което не е изследвано от административния орган, тезата му за недоказаност на целта и условията за пребиваване по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ не е подкрепена с доказателства съгласно чл.170, ал.1 от АПК. Намереното от органа основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ в случая се разколебава и от събраните по делото доказателства. На първо място, в самото заявление лицето е декларирало, че е пребивавало в Б. за по една седмица пред м. май, м. юни и м. юли 2026 г. По-нататък, разпитаният по делото свидетел Р. С. Х. установи, че семейството пребивава най-малко два пъти в годината в Република Б., при което винаги е ползвало семейната къща. Съдът кредитира като житейски логични и съответни на писмените доказателства по делото показанията на свидетеля. Същите са подкрепени от официалните документи за сключен на 17.05.2011 г. граждански брак между Й. Е. и българската гражданка З. Р. Х., българска гражданка, от който са родени две деца Б. Е. и Ю. Е., също български граждани.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен като незаконосъобразен по смисъла на чл.146, т.3 и т.4 от ЗЧРБ, а преписката по него - върната на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите на настоящето решение като предостави възможност на апликанта да конкретизира основанието, на което кандидатства за виза, след което да изясни относимите към него факти и обстоятелства по смисъла на чл.35 от АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 5.11 евро за държавна такса и 600 евро за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Й. Е., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., притежаващ паспорт № S., издаден на 05.02.2026 г., валиден до 05.02.2036 г., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 5, офис 9, чрез адвокат Х. Е. В. от САК, Отказ от 09.09.2026 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от завеждащ Консулска служба в Посолството на Република Б. в [населено място], Република Т..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявлението за издаване на виза рег. № 26015098 от 30.07.2026 г, подадено от Й. Е., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., притежаващ паспорт № S., издаден на 05.02.2026 г., валиден до 05.02.2036 г., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република Б., [населено място], [улица], да заплати на Й. Е., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., притежаващ паспорт № S., издаден на 05.02.2026 г., валиден до 05.02.2036 г., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 5, офис 9, чрез адвокат Х. Е. В. от САК, сторените в производството разноски в размер на 605.11 евро.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: